

Druhá neděle vánoční

ÚVOD: Bratři a sestry, slavíme dnes druhou neděli vánoční. V evangeliu uslyšíme známé věty: "Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha – a to Slovo se stalo Tělem." Zde evangelista mluví o druhé Božské Osobě – našem Spasiteli, Ježíši Kristu. On je věčné Boží Slovo.

Děti se někdy ptají: "A kde byl Pán Ježíš předtím, než se narodil v Betlémě?" Odpovídám jim, že od věků žil se svým nebeským Otcem a Duchem svatým v nebi. Pán Ježíš je věčný Syn nebeského Otce – který před dvěma tisíci lety vzal na sebe lidské tělo a narodil se z Panny Marie. A po svém vzkříšení a nanebevstoupení se znovu vrátil k nebeskému Otcovi. My na začátku nového roku si dejme, bratři a sestry, předsevzetí obnovit svou lásku k Pánu Ježíši a jeho oběti ve mši svaté. A s vděčností za Boží milosti a dary, které jsme od Pána Boha obdrželi, se zamysleme nad sebou a litujme svých hříchů.

PROMLUVA: Boží moudrost v knize Sirachovcově nám dnes říká: "Vyšla jsem z úst Nejvyššího a přebývala na výsostech." Ve Starém zákoně tato moudrost byla ztotožňována s Mojžíšovým Desaterem Božích přikázání a v Jákobovi, to je v Jeruzalémě, vykonávala svoji moc a vládu." Sirachovcův hymnus je podobný hymnu svatého Jana na Boží Slovo, jak ho můžeme slyšet v evangeliu – ovšem Boží vtělené Slovo je víc než starozákonní moudrost; je Božskou osobou, která vtělením vzala na sebe lidský úděl se vším, co k tomu patří. A právě o tom už pojednává evangelium – "Na Počátku bylo Slovo – a to Slovo bylo Bůh – a bylo také pravým světlem, které přišlo na svět, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali, ale těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, kteří se nenarodili z krve nebo z vůle těla, ale z Boha." A zde už evangelium mluví o nás křesťanech – znovuzrozených při křtu z vody a Ducha svatého, kteří jsme dostali účast na Boží přirozenosti a stali se dětmi Božími. Naši

rodiče nám dali život přirozený a Bůh ve křtu nám udělil život nadpřirozený. Život Boží. A šťastný křesťan, který si je vědom tohoto Božího synovství – nebo Božího dětství – svého znovuzrození v křestním prameni; vědom toho velikého zázraku, že se Boží Syn rodí v nás podle věty Angela Silesia: "Co by pomohlo, kdyby se Ježíš narodil v Betlémě, ale nenarodil se v lidské duši." A tak prosme Boha, aby i v nás se to Boží Slovo stalo tělem a přebývalo v nás – a my mohli se svatým Janem říct: "Viděli jsme, nebo alespoň v duši cítili jeho slávu i slávu jakou má od Otce jednorozený Syn plný milosti a pravdy". A je tu ještě jedna vánoční zkušenost, kterou bychom měli prožít a uvědomit si: "že všichni jsme dostali z jeho plnosti - a to milost za milostí".

A to už je otázka, jak se dovedeme v těchto dnech ztišit, soustředit, zastavit se a koncentrovat na to, že Starý zákon nám byl dán skrze Mojžíše, zatímco Boží milost a pravda přišly skrze vtěleného a narozeného Ježíše Krista, který spočíval na Srdci Otcově a přišel nám, lidem, o tom podat zprávu. Proto by svatá doba vánoční měla být časem ztišení, abychom se mohli zamyslet nad tímto tajemstvím. Proto se žádné svátky tak nedotýkají lidského srdce jako vánoce a doba vánoční. A to proto, že se narodil Spasitel, aby nás vykoupil. A narodil se v chudobě, v zimě, v nahotě a ve chlívě jako nemluvnátko. A to proto, aby nám ukázal pravou hodnotu věcí, a ukázal nám skrytou krásu tam, kde ji běžně nevidíme.

Kosmonauti vyprávějí: "Při našem putování po Měsíci jsme se mohli ohlédnout a vidět Zemi, nádhernou modrou planetu. Vypadala jako vánoční ozdoba nehybně visící ve vesmíru. Byla převážně modrá, ovinitá závoji bílých oblaků; viděli jsme také teplou přírodní hněď pouští a hor a zeleně širokých džunglí. Ale neviděli jsme nic z práce člověka, žádná města, žádná světla, žádné pomníky a žádné vykopávky – nic. Jako kdyby člověk nikdy neexistoval. Z vesmíru není vidět ani bohatství, ani moc a sláva člověka."

A přece, na tuto planetu tak malou a nepatrnou, přišel sám Boží Syn. Stal se jedním z nás, byl nám podobný ve všem, kromě hříchu, ponížil se a byl poslušný až k smrti. A jak říká jedna píseň: "Tak nás miloval, z nebe na zem sestoupil, sám se obětoval, aby nás vykoupil." A od té doby má náš život smysl. Naše modlitba, naše zbožnost a výchova dětí má smysl. V Bohu a jeho lásce má vše smysl.

Proto také říká jedna úvaha: "Boží láska, zázraku větší než celé stvoření, kdo tě pochopí a kdo tě vysvětlí."

A žalmista připojuje: "Pane, co je člověk, že na něho pamatuješ, co je syn člověka, že se ho ujímáš?"

Americký kosmonaut Irwin říká: "Když jsem stál na Měsíci a palcem a ukazováčkem jsem vymezoval snímek pro zemi, Země byla velká jak dětská kulička. Člověk na této nádherné pestře modravé kuličky byl mnohem menší, než částička prachu." – A vyprávěl o jednom spisovateli, který se svým přítelem vedli kdysi večer zajímavý rozhovor. Vyšli si ven na trávník a hledali prostým okem nebo dalekohledem slabounce zářící skvrnu v dolním levém úhlu souhvězdí Pegas a pak jeden z nich začal přednášet: "Je to spirální galaxie v Andromedě. Je velká jako naše mléčná dráha. Je jednou ze stamiliónů galaxií. Je od nás vzdálena 750.000 světelných let. Je v ní sto miliard sluncí a každé z nich je větší než naše Slunce." A ten druhý k tomu přidal: "Takže si myslím, že jsme dost malí a pojďme spát."

A k takovým malým tvorům Bůh Otec poslal svého Syna, když přišla plnost času. A jak říká dnes evangelium: Tento Vládce vesmíru "do vlastního přišel a vlastní ho nepřijali, ale těm, kdo ho přijali, dal moc stát se dětmi Božími, to znamená dědici Božího království, dědici Božího ducha a Božího zaslíbení. Dal jim možnost stát se lidem plným slávy", jak se říká v knize Sirachovec. Tedy staňme se i my lidmi plnými slávy – to znamená slávy Boží, mějme v srdci milost posvěcující a budme otevření pro Boží slovo.